

pagnichens Beretning, har det i høi Grad forbausset mig, at man har kunnet saa lang Tid lade denne Tilstand vedblive. Jeg har ikke troet, at det saaledes, som Lovforslagets § 6 er affattet, kunde ordnes administrativt, jeg har troet, det var nødvendigt at faae en Ændring i Lovens i saa Henseende, men skal ikke yderligere fastholde denne Mening overfor den høitærede Ministers modsatte Anskuelse. Naar imidlertid det Formaal, som Lovforslaget tilsigter, er gennemført Organisation at skaffe bedre og friskere Kræfter tilstede i den vestindiske Hærstyrke, har jeg ikke troet, det vilde kunne opnaas, naar man ikke fjernede den Anledning til Demoralisation, som Forholdene frembyde. Jeg tror ikke, der er et sundere og bedre Middel dertil end det at give Mandstabet fuld Naturalforpleining. Jeg har troet, at det baade for selve Hærstyrkens Organisations Skyld var ønskeligt, at der blev vedtaget en saadan Bestemmelse som denne, og ogsaa for Mandstabets Skyld, som i det Sjerne, hvor det færrer den Støtte, som Hjemmets og Slægtens Nærhed giver, er udsat for Fristelser af alle Slags; den moraliske Modstandskraft, som maaste i Forveien ikke er stærk, vunder ikke i Styrke ved at være tilhuse i et forfultent eller dog daarlig forpleiet Legeme. Jeg har imidlertid ikke været blind for de formelle Mangler, mit Forslag har, og jeg skal derfor udtale, at overfor den Stilling, som den høitærede Minister i Principet indtager, og den Villighed, han har skænket den Løfte, som mit Forslag stræber at realisere, tager jeg mit Forslag tilbage, idet jeg forbeholder mig sammen med ærede Kolleger i Udvalget, at tage under Overveielse, hvorvidt det skulde fremtræde i en anden Stikkelse til 3die Behandling, eller det maa anses for overskødig efter de Udtalelser, Ministeren fremsatte. Jeg tager saaledes mit Ændringsforslag til § 6 tilbage.

Formanden: Det nævnte Ændringsforslag til § 6 er saaledes taget tilbage. Jeg spørger, om Nogen optager det. (Ophold). Da dette ikke er Tilfældet, er det saaledes bortfaldet.

Forskeren: Det er meget vanskeligt, naar Tiden er saa langt fremrykket, at tage Ordet, og jeg skal derfor ogsaa forbigaa Meget af, hvad jeg ellers havde haft i Sinde at sige, og indskrænke mig til, hvad jeg anser for det Vigtigste. Jeg skal navnlig forbigaa, hvad Mindretallet har ytret i sin Betænkning, idet jeg kun skal sige, at Meget af, hvad det har udtalt, har min Tilslutning. Jeg beklager kun, at det ikke er nærmere udviklet, og at det navnlig ikke fra det ærede Mindretals Side er antydnet, hvad der dog ganske vist er og maa være Mindretallets Mening, efter hvad han idag har sagt, at det er hans ligesom de andre Medlemmers Billie, at saalænge Danmark har disse Kolonier i Vestindien, saalænge er

det Danmarks Pligt at haandhæve sin Øiheidsret over dem og tilveiebringe og sørge for No og Orden i det Indre. Det er imidlertid kun et aldeles negativt Standpunkt, hvorpaa det ærede Mindretal har stillet sig, medens en Antydning i Betænkningen, et Forslag i den Retning, som han nu omtalte, og som, at han var villig til at gaa med til at bevilge Penge til et Stationskøb i Vestindien, rimeligvis ogsaa vilde kunne have bragt en Forening tilstede mellem baade Mindretallet og Flertallet og tillige den høie Regjering. Den høitærede Finansminister har nu sluttet sig varmt til denne samme Løfte, som er kommen frem i Flertallets Betænkning, og som jeg ogsaa tror, at det ærede Mindretal vil tiltræde, at det er absolut nødvendigt for at haandhæve Statens Øiheidsret og for at bidrage væsentlig til, at den Politistyrke, det er nødvendigt at holde paa Øen, kan blive mindre, at have et fast Stationskøb i Vestindien, men denne Løfte er der heller ikke givet noget egentlig bestemt Udtryk i det af det ærede Flertal fremsatte Forslag. Det er der blevet udtalt, at det ærede Flertal forudsæ, at Regjeringen kan anse det nødvendigt at holde et Stationskøb, men der er ikke paavist noget Middel for Regjeringen til at faae denne Hensigt opnaet. Det forekommer mig dog, at det vil være vigtigt, at det bliver faaet fast i selve Lovforslaget, at et saadant Stationskøb skulde holdes i Vestindien, i alt Fald foreløbig i 3 Aar, og at det saa bør tages under Overveielse, hvorledes Udgifterne dertil skulde udredes. At Udgifterne skulde udredes af Statskassen, er en Selvsølg, men der er jo, som det ogsaa er antydnet i Betænkningen, en Fare for, at man ved at tage Bestemmelse om Udredelsen af disse Udgifter vilde tage idetmindste nogle af disse Penge, om ikke alle, fra det Beløb, som aarlig bevilges paa Finanslovene til Marineministeriet til Udrustning. Denne Konto er imidlertid saa overordentlig knapt tilmaalt og bliver ogsaa benyttet med overordentlig Barfomhed af Marineministeriet saaledes, at man endoglaa ofte ser, at der er Bespærrer paa denne Konto. Det er den Fare, som jeg befrugter, at man ved at tage Bestemmelse om, at Udgifterne skulde udredes af Statskassen, tillige bestemmer, at de for en Del eller maaste for den væsentligste Del skulde tages fra den Konto, jeg før nævnte. Det er dette, som jeg mener burde forebygges. Naar nu Alle ere enige om, at det er absolut nødvendigt, at der skal holdes et Stationskøb i Vestindien, burde det fastlaas ved Lov, at Regjeringen skal holde et saadant Køb foreløbig i 3 Aar, og at Udgifterne dertil bør udredes af Statskassen saaledes, at ikke over en vis Del maa tages af Marineministeriets Udrustningskonto. Det er denne Løfte, for hvilken jeg gjerne ønskede et Udtryk i Lovens, og jeg vil derfor tillade mig at henstille til den ærede Ordfører, om han ikke sinde finde Anledning til at bringe et saadant Forslag